

Voorganger: Dr. Wouter Klouwen (Baarn)

Thema: *'De gelovige Thomas'* (n.a.v. Johannes 20: 24-29)

Zusters en broeders in Christus,

Thomas is één van de twaalf discipelen van Jezus. Het is de man van wie verteld wordt dat hij het niet geloofde dat Jezus is opgestaan. Hij moet het eerst zien. Ik denk dat deze Thomas voor ons heel herkenbaar is. Trouwens, niet voor niets staat er: *Thomas, één der twaalfen*. Wat toch zoveel wil zeggen als: zoals deze ene, zo toch zij allen. Ook wij. Dus herkenbaar. **Geloof spreekt immers niet van-zelf**. Wie zegt dat het waar is...

Nu wordt die vraag ook vaak bediscussieerd op de televisie, of in de kranten of in allerhande beschouwingen. Vaak ook spottend en meewarig, over *mensen die 'nog' in God geloven*. Maar is dát hier de kwestie? Gaat het hier over, dat Thomas iets hoogst onwaarschijnlijk voor waar moet houden en dat dat geloof is? Is dát hier aan de hand? Maar geloof is in de Bijbel toch in de eerste plaats niet allerlei onwaarschijnlijkheden voor waar houden, maar: **vertrouwen hebben, fiducia hebben**... Is dat niet veeleer de vraag, ook bij Thomas? Niet zomaar van "dat kan niet," "dat geloof ik niet." Maar een vraag van vertrouwen: *Waar is mijn God?* Na alles wat er gebeurd is: *Waar is mijn God?*

Ziet u, dat is niet een theoretische vraag, maar een **gelóófsvraag**. Zo staat deze vraag ook in de Psalmen van Israël: *Mijn God, mijn God, waarom?* Het is de vraag van Israël en van de kerk: *Ik geloof, maar kom mijn ongeloof te hulp*. Dat is het.

En bij Thomas, kijk, Jezus is gestorven en nú? – dat is de vraag van Thomas. En daarom vind ik het eigenlijk ook veel beter om te spreken van **de gelovige Thomas**, want het is zijn gelóóf dat hem voor vragen stelt. Niet de ongelovige Thomas..., die zou er nooit zo'n probleem van gemaakt hebben. Maar juist zijn gelóóf...! *Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp*.

En dan zegt Thomas tegen hen die de Heer hebben gezien (de medeleerlingen), dat hij èèrst wil zien. Maar wát wil hij zien? Thomas zegt niet: "Pas als ik Jezus gezien heb, geloof ik het." "Eerst een bewijs, dan pas geloof ik het." Nee, Thomas zegt: *als ik in zijn handen niet zie het teken van de nagels en mijn hand*

niet steek in de plaats van de nagels en mijn hand niet steek in zijn zijde, zal ik geenszins geloven. Thomas wil de wonden zien! **Thomas wil het kruis zien.** Het kruis! Niet zomaar dat Jezus er weer is. Maar **de gekruisigde.** Die op het ongeloof van de mensen is **stukgelopen.** Als Thomas Hem ziet, de man van het kruis, dan weet hij: **Gods liefde en trouw is groter dan de menselijke ontrouw.** Jezus, die in de verlatenheid is geweest, opdat wij nimmermeer van God verlaten zouden zijn. Dát moet hij zien. Niet zomaar dat de Here Jezus weer opduikt, maar **dat de Heer nabij is** – dood en graf is doorgegaan. En Thomas zegt: *mijn Here en mijn God.*

En dan zegt Jezus: *Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd. Zalig zij die niet gezien hebben en toch geloven.* Vaak wordt dit woord van Jezus begrepen als een bestraffing. Zo van: "Jij moest het zo nodig eerst zien." Maar dan zit je weer helemaal in de sfeer van het onwaarschijnlijke voor waar houden. Dat lijkt me toch een misverstand. Thomas wilde niet zómaar zien. **Hij wilde dieper zien, met het oog van het geloof zien...** Dat Hij die gestorven was, **lééft.** **Ook voor mij.**

Wat Thomas zo met de ogen gezien heeft, het mag ook ons geloof zijn, ons vertrouwen, al zien wij het niet, maar met het oog van het geloof... Dat Hij leeft, en **Gods trouw groter is dan onze ontrouw.**

*Heer, ik wil uw liefde loven,
al begrijpt mijn ziel U niet.
Zalig hij, die durft geloven,
ook wanneer het oog niet ziet.*

Amen.

